

# Pregunti pel carrer, president

ANTÓN LOSADA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 16.05.10

No es confongui. Ni estava tan equivocat com li deien abans, ni l'encerta tant com li diuen ara les veus dels llestos que sempre saben el que s'ha de fer i quina és l'única solució. Es va equivocar al no agafar abans les tises i amb més criteri. Però va fer bé de mantenir-se ferm en la idea que no tot servia per sortir de la crisi i blindar la despesa social.

Surti al carrer i pregunti. Es trobarà un país que entén que hem de fer sacrificis. Ho va entendre abans que vostè i ho va assumir fins i tot amb més maduresa. Conversi menys amb bankers, economistes, sindicalistes, directors de diari o tertulians i parli més amb la gent normal, la que acaba pagant les conseqüències de les seves decisions. Es trobarà amb una majoria de funcionaris disposats a rebaixar-se el sou sense necessitat que se'ls demonitzi públicament, com fa la dreta més rànica. També topará amb pares que entenen que ara els comptes públics no es poden permetre el xec nadó. Fins i tot es trobarà bastants pensionistes que assumeixen quedar-se congelats. Però aquesta mateixa gent vol saber per què, si realment ens hem de ficar en un «esforç nacional i equitatiu», el que ens ha comptat fins ara no és ni una cosa ni l'altra. No és nacional perquè no sembla que es distribueixin les retallades en infraestructures o en despesa social protegint les autonomies més endarrerides en renda i serveis. Tampoc sembla equitatiu perquè no només no s'augmenta l'esforç sobre les rendes més altes, sinó que se'ns diu que ni tan sols surt a l'agenda, per les mateixes raons reaccionàries de sempre contra qualsevol canvi que afecti els més poderosos: és inútil, és contraproductiu i té efectes perversos.

Que no li expliquin pel·lícules; ni a nosaltres, romanços. El diner fuig si el deixen fer i s'acovardeix quan el Govern és valent. O ens dóna raons més convincents, o s'haurà de concloure que només s'atreveix amb qui pot. La política és una qüestió de valors i principis, no només d'estratègia i oportunitat. No es pot viure ni governar amb por. Hi ha una cosa molt pitjor que perdre la confiança dels mercats, i és llançar a les escombraries la confiança de la gent.